

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 25 kwietnia 2013 roku S. F. wniósł w postępowaniu upominawczym o zasądzenie od J. N. kwoty 120 600 zł z odsetkami od 12 maja 2009 r. i kosztami postępowania oraz zastępstwa procesowego, z tytułu ceny za sprzedany pozwanemu sprzęt i urządzenia gastronomiczne oraz meble. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że sprzedał pozwanemu ww. rzeczy za łączną cenę 174 523,43 zł, z czego pozwany zapłacił jedynie 53 923,3 zł, a nadto i w 2011 r. wystąpił z wnioskiem o zavezwanie pozwanego do próby ugodowej, do której zawarcia nie doszło na posiedzeniu w dniu 9 maja 2011 r.. (pozew k.2-4).

W dniu 11 czerwca 2013 r. wydany został nakaz zapłaty zgodny z żądaniem pozwu. (nakaz k. 19)

Pozwany dnia 8 lipca 2013 r. skutecznie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wskazując w nim, że umowa między stronami została zawarta w 2008 r., a nie w 2009 r. w związku z czym podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, a nadto podniósł, że między stronami zwrta został wtedy umowa przedwstępna, w której wykonaniu faktycznie kupował od pozwanego ww. rzeczy stanowiące wyposażenie byłej restauracji (...), znajdujące się w lokalu tej firmy, które następnie odsprzedawał innymi podmiotom, jednakże zapłacił za całość nabytego sprzętu, a pozostała część tych rzeczy została zajęta i usunięta z lokalu w toku egzekucji. Pozwany podniósł ponadto, że powód nie wykazał, że był faktycznym sprzedawcą, ani nawet co faktycznie mu sprzedał, za jaką ceną i czy wydał mu ten towar. (sprzeciw k. 26-32).

Powód dnia 6 września 2013 r. w odpowiedzi na sprzeciw złożył pismo, w którym przyznał fakt zawarcia umowy przedwstępnej w 2008 r., jednakże podniósł, że strony dokonały dalszych ustaleń ustnie, w następstwie których doszło do sprzedaży towarów za cenę 219 600 zł, a pozwany zapłacił jedynie zapłaty kwoty 99 000 zł. (pismo k. 66-68).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony prowadzą działalność gospodarczą, w ramach której w dniu 29 października 2008 r. zawarły umowę przedwstępną, w której powód zobowiązał się do sprzedaży urządzeń gastronomicznych i wyposażenia restauracji za cenę 180 tysięcy zł netto w terminie do 15 listopada 2008 r., a pozwany do nabycia tych rzeczy, a nadto ustaliły kwestię wpłaty zadatku w kwocie 25 000 zł i jego rozliczenia w razie nie zawarcia umowy właściwej. (umowa k. 38)

Wskazany sprzęt i urządzenia stanowiły wyposażenia restauracji (...) działającej w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której właścicielem była I. G.. Były one przedmiotem leasingu udzielonego przez firmę (...) Spółce Akcyjnej. Powód nabył je od leasingodawcy, a znajdowały się w pomieszczeniach tej ostatniej spółki przy placu (...). Początkowo miała je sprzedać pozwanemu bezpośrednio spółka (...), w związku z czym zostały szczegółowo opisane co do rodzaju i ilości w protokole sporządzonym w tej restauracji i podpisanym przez I. G. i pozwanego, stanowiącym załącznik do umowy przedwstępnej. (okoliczności niesporne, zeznania świadków I. G. - protokół rozprawy z 8.04.2015 r. k. 196-198 wraz z transkrypcją k. 219-231, D. G. - protokół rozprawy z 26.11.2014 r. k. 132-134 wraz z transkrypcją k. 232-239, A. S. - protokół rozprawy z 23.09.2015 r. k. 246-247, spis rzeczy k. 40-47)

Pozwany uiszczył zadatek w kwocie 25 000 zł gotówką w listopadzie 2008 r. (okoliczność przyznana – pismo k. 67)

Umowa przedwstępna była wykonywana w ten sposób, że pozwany znajdował nabywców na objęte nią rzeczy i odbierał je – wydając je tym nabywcom z ww. lokalu, po czym dokonywał płatności za tak nabyty towar, a powód wystawiał faktury. (okoliczności przyznane – pismo k. 66, przesłuchanie pozwanego - protokół rozprawy z 23.09.2015 r. k. 247-248, zeznania świadków D. P. - protokół rozprawy z 26.11.2014 r. k. 134, A. G. - protokół rozprawy z 8.04.2015 r. k. 198, A. K. - protokół rozprawy z 8.04.2015 r. k. 196)

W listopadzie 2008 r. pozwany sprzedał w ten sposób towar wyszczególniony w fakturach VAT firmie (...) A. G. za kwotę łącznie 34.111,20 zł brutto, firmie (...) S.C. za kwotę łącznie 15 490,83 zł brutto. (faktury VAT k. 33-37,

przesłuchanie pozwanego - protokół rozprawy z 23.09.2015 r. k. 247-248, zeznania świadków D. P. - protokół rozprawy z 26.11.2014 r. k. 134, A. G. - protokół rozprawy z 8.04.2015 r. k. 198, A. K. - protokół rozprawy z 8.04.2015 r. k. 196)

Przelewami w listopada i grudniu 2008 r. pozwany dokonał na rzecz powoda zapłaty kwot 74 tysięcy zł. (okoliczność przyznana – pismo k.67, potwierdzenia przelewów k. 48-52).

W grudniu 2008 r. powód kupił bezpośrednio od spółki (...) towary – nie stanowiący przedmiotu umowy leasingu – za łączną cenę 6 068,03 zł. (faktury k. 53-54, zeznania świadków I. G. - protokół rozprawy z 8.04.2015 r. k. 196-198 wraz z transkrypcją k. 219-231)

W dniu 30 listopada 2008 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...) za sprzedaż sprzętu gastronomicznego na kwotę 36 948,01 zł. (faktura k. 69)

W dniu 4 maja 2009 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) ma kwotę 174 523,43 zł za sprzedaż sprzętu gastronomicznego, urządzeń chłodniczych, mebli i urządzeń do wentylacji. (faktura k.10, wezwanie do zapłaty k. 11-12)

W czerwcu 2009 r. w toku prowadzonego pod sygn. akt 1108/09 postępowania egzekucyjnego komornik sądowy rewiru V przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi dokonał czynności w lokalu firmy (...), w toku których dokonał zajęcia ruchomości wymienionych szczegółowo w załączniku nr 1 do protokołu z 1 czerwca 2009 r., które zabrał z tego lokalu oddając je po dozór wierzyciela, a następnie oszacował i wystawił do licytacji, w toku której zostały one w części sprzedane, a w części przyznane wierzycielowi prowadzącemu egzekucję.

Nadto komornik stwierdził, że w lokalu znajdują się inne rzeczy m.in. a) urządzenia do wentylacji i klimatyzacji, urządzenia chłodnicze i gastronomiczne, b) chłodziarki i c) meble, od których zajęcia odstąpił z uwagi na odnalezione umowy leasingu z firmą (...) (litera a)) oraz umowy o współpracę z firmami, których własności stanowiły chłodziarki (lit. b)) i meble (lit. c)). (kopie dokumentów z kart 1, 2, 14-18, 31, 39, 80-81, 88-89 akt postępowania V KM 1108/09 ((KM 1613/09): protokół zajęcia k. 166-167, oraz k. 178 -180, ustalenie wartości k. 168, obwieszczenie o licytacji k. 170, protokół z licytacji k. 172-173, postanowienie o przyznaniu na własność k. 174 i faktura k. 175)

W sierpniu 2009 r. firma (...) wzywała powoda do zabrania pozostałego sprzętu i urządzeń z lokalu przy pl. (...), z uwagi na konieczność opróżnienia lokalu dla nowego właściciela. (wezwania k. 70-71)

W 2009 r. pozwany nie kupował już żadnych sprzętów, urządzeń ani mebli z lokalu restauracji (...), a do lokalu od chwili zajęcia komorniczego nie miał już dostępu. (przesłuchanie pozwanego - protokół rozprawy z 23.09.2015 r. k. 247-248)

W dniu 25 marca 2011 r. powód wystąpił do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z wnioskiem o zawezwanie pozwanego do próby ugodowej w zakresie roszczenia zapłaty kwoty objętej pozwem w niniejszej sprawie. Postępowania zakończyło się w dniu 9 maja 2011 r. wobec nie dojścia do zawarcia ugody. (wniosek k. 2-3 i protokół k. 12 akt sprawy XII GCo 108/11)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt sprawy dokumenty prywatne oraz urzędowe, których kopie wykonano na podstawie akt komorniczych, oraz zeznania świadków i przesłuchania strony pozwanej.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda z uwagi na jego nieusprawiedliwioną nieobecność na rozprawie w dniu 23.09.2015 r., na którą był prawidłowo wezwany (k. 242 i 247)

Sąd nie dał wiary twierdzeniom strony powodowej co do ustnych ustaleń między stronami zmieniającymi postanowienia umowy przedwstępnej, a także co do zawarcia ostatecznej umowy sprzedaży co do całości sprzętu i urządzeń objętych protokołem inwentaryzacji podpisanym przez I. G. i pozwanego. Powód nie przedstawił na tę okoliczność żadnego dowodu poza fakturą załączoną do pozwu, a fakt ten stoi w ewidentnej sprzeczności z innymi dowodami, w tym przede wszystkim dokumentami pochodzącymi z postępowania komorniczego, z których wynika, że część z tych rzeczy komornik zajął i sprzedał bądź przekazał na własność wierzycielowi prowadzącemu postępowanie

egzekucyjne. W zakresie urządzeń nie objętych zajęciem część stanowiła zaś własność innych podmiotów, a co do pozostałej części – urządzeń będących przedmiotem leasingu – brak jest dowodów na fakt, że z lokalu zabrała je któraś ze stron i że zostały one ostatecznie sprzedane pozwanemu.

Sąd pominął w części zeznania świadka I. G., a mianowicie w zakresie szczegółowego wskazania, które z rzeczy będących w restauracji były przedmiotem leasingu, a które własnością spółki mając na uwadze, iż zeznania świadka w tym zakresie nie były spójne.

Sąd pominął wreszcie twierdzenia pozwanego, że osoba z którą zawierał umowę przedwstępną i powód będący na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2015 r. nie są tą samą osobą, uznając, że okoliczność ta raz nie poparta została żadnymi innymi dowodami i jest sprzeczna z zeznaniami świadków G., a dwa, że nie ma ona na tyle zasadniczego znaczenia dla sprawy aby była przedmiotem dalszych wyjaśnień. W konsekwencji Sąd pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa co do zbadania autentyczności podpisu powoda na tej umowie, uznając że prowadził by jedynie do przedłużenia postępowania.

Sąd pominął wnioski o przesłuchanie świadków, które zostały cofnięte, uznając, że wobec ich kilkukrotnego niestawiennictwa na rozprawach ich przeprowadzenie skutkowało by jedynie dalszym przedłużeniem postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Powództwo jako nieudowodnione podlega oddaleniu.

W świetle twierdzeń i stanowisk stron należało uznać, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży, na skutek wykonania umowy przedwstępnej z dnia 29 października 2008 r. czy zmiany jej postanowień.

Przepis art. 389 k.c. stanowi, iż. umowa, przez którą jedna ze stron lub obie zobowiązują się do zawarcia oznaczonej umowy (umowa przedwstępna), powinna określać istotne postanowienia umowy przyrzeczonej (§ 1), a jeżeli termin, w ciągu którego ma być zawarta umowa przyrzeczona, nie został oznaczony, powinna ona być zawarta w odpowiednim terminie wyznaczonym przez stronę uprawnioną do żądania zawarcia umowy przyrzeczonej. Jeżeli obie strony są uprawnione do żądania zawarcia umowy przyrzeczonej i każda z nich wyznaczyła inny termin, strony wiążą termin wyznaczony przez stronę, która wcześniej złożyła stosowne oświadczenie. Jeżeli w ciągu roku od dnia zawarcia umowy przedwstępnej nie został wyznaczony termin do zawarcia umowy przyrzeczonej, nie można żądać jej zawarcia (§ 2).

Zgodnie zaś z art. 390 k.c. jeżeli strona zobowiązana do zawarcia umowy przyrzeczonej uchyła się od jej zawarcia, druga strona może żądać naprawienia szkody, którą poniosła przez to, że liczyła na zawarcie umowy przyrzeczonej. Strony mogą w umowie przedwstępnej odmiennie określić zakres odszkodowania (§ 1). Jednakże gdy umowa przedwstępna czyni zadość wymaganiom, od których zależy ważność umowy przyrzeczonej, w szczególności wymaganiom co do formy, strona uprawniona może dochodzić zawarcia umowy przyrzeczonej (§ 2). Roszczenia z umowy przedwstępnej przedawniają się z upływem roku od dnia, w którym umowa przyrzeczona miała być zawarta. Jeżeli sąd oddali żądanie zawarcia umowy przyrzeczonej, roszczenia z umowy przedwstępnej przedawniają się z upływem roku od dnia, w którym orzeczenie stało się prawomocne (§ 3).

Przepis art. 535 k.c. stanowi zaś, iż przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Sprzedaż jest zatem umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że na sprzedającym spoczywa obowiązek wydania rzeczy sprzedanej, a na kupującym ciąży obowiązek zapłaty ceny.

Strona powodowa nie wykazała, że pomiędzy stronami faktycznie została zawarta ostateczna umowa sprzedaży rzeczy o wartości stanowiącej sumę należności z faktur o nr (...). Powód nie wykazał też, że postanowienia umowy przedwstępnej zostały między stronami w jakikolwiek sposób zmienione. Na tę ostatnią okoliczność brak jest jakiegokolwiek dowodu, zaś co do zakresu rzeczy sprzedanych pozwanemu to z jednej strony powód nie przedstawił ani jednego dowodu, że pozwany faktycznie odebrał od niego inne rzeczy niż te których zakup pozwany przyznał, a

z drugiej strony twierdzenia powoda stoją w sprzeczności z faktem zajęcia i zbycia na rzecz innych powodów w toku egzekucji części rzeczy wymienionych w protokole inwentaryzacji, a także z – wynikającym z akt komorniczych – faktem, że dalsza część tych rzeczy jeszcze w czerwcu 2009 r. była nadal w lokalu przy pl. (...), a brak jest dowodów, że rzeczy będące w lokalu, a nie zajęte przez komornika zostały następnie zbyte pozwanemu. Pozwany nie miał od chwili podjęcia czynności komorniczych dostępu do lokalu. Los pozostałych rzeczy w nim będących nie jest znany, a ciężar udowodnienia faktu ich ewentualnego zbycia pozwanemu spoczywa po stronie powodowej. Temu zaś obowiązkowi powód nie zadośćuczynił.

Ostatecznie stwierdzić należy, iż za udowodniony można uznać tylko fakt sprzedaży towarów w zakresie jaki przyznał to pozwany, w części potwierdzony też zeznaniami świadków K. i G.. Wartość towaru nabytego przez pozwanego, w świetle dowodów zgromadzonych w sprawie, nie przekroczyła zaś kwoty 99 000 zł, a że kwotę tę pozwany zapłacił powodowi powoduje to, że roszczenie powoda w pozostałym zakresie nie może znaleźć oparcia w treści art. 535 k.c. Wobec nie wykazania faktu zawarcia umowy sprzedaży bezprzedmiotowy był zarzut przedawnienia roszczeń z tego tytułu podniesiony przez pozwanego.

Strona powodowa nie żądała zawarcia umowy przyrzeczonej, a gdyby nawet takiego żądanie zgłosiła, to byłoby ono przedawnione w świetle art. 390 § 3 k.c. i w tym zakresie zarzut przedawnienia roszczeń z tego tytułu podniesiony przez pozwanego jest jak najbardziej trafny.

Strona powodowa nie może też żądać naprawienia szkody jaką ewentualnie poniosła przez to, że liczyła na zawarcie umowy przyrzeczonej. Abstrahując już od kwestii przedawnienia ewentualnych roszczeń z tego tytułu stwierdzić należy, że nie zostało wykazane aby pozwany uchylał się od jej zawarcia, a fakt zajęcia komorniczego wskazuje wprost, że nie dokonanie przez niego zakupu pozostałych rzeczy spowodowany był okolicznościami niezależnymi od niego.

Mając na względzie wszystko powyższe Sąd uznał, że powództwo jako nieudowodnione nie znajduje podstawy prawnej i podlega oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony i obciążył nimi powoda, jako stronę przegrywającą niniejszy proces.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, należało orzec jak w sentencji.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda. 2015-10-29